

MART MIKK: TÄIS PAAGI JA TÜHJA PÕIEGA!

Rahvusoperi Estonia ooperijuht **Mart Mikk** teeb tavaliselt suvekuudel Euroopas pikema mootorrattasõidu. Või kaks.

“**M**a ei saa kirjeldada päevakava, sest motomatkal ei ole ühesuguseid päevi.

Öeldakse, et kui lähed purjeka peale, ei peagi kuskile minema – purjeka peal oled juba kohal. Tsikliga on sama, igatpidi teraapiline tegevus.

Ja natuke võib tsiklisõitu võrrelda ratsutamisega – keha on kogu aeg aktiivne ja liikumises, eriti kurviliistel teedel. Kui on pikk sirge, lased vahel jalad rippu, vahel tõused püsti, nihverdad, venitad lihaseid, vahetad asendit – nimetan seda “kohtvõimlemiseks”. Külmemal ilmaga on sadulas isegi kükke tehtud!

Mul on Briti ratas Triumph Tiger Explorer, üsna raske ja suur, 100 kilovatti ja 1200 kuubikut, kolm silindrit reas, aga teeb täiesti meeldivat ja tagasihoidlikku häält. See on pikkade otste jaoks otsekui loodud, 600 kilomeetrit päevas möödub märkamata, edasi läheb veidi “spordiks”

AMETLIK CV

- **Mart Mikk** on lõpetanud Tallinna Konservatooriumi ja Sibeliusse Akadeemia Helsingis. Aastatel 1991–2001 tegi vabakutselise ooperilauljana üle 30 rolli kuueteistkümnes teatris.
- 1996–2010 tegutses turunduskommunikatsiooni valdkonnas, ta on korraldanud koolitusi, kirjutanud artikleid ning olnud arvukate filmide, tele- ja raadiosaadete autor.
- Alates 2010. aasta augustist töötab ooperijuhina Rahvusoperis Estonia, kus tema põhilised ülesanded on teatritele sobiva repertuaari, lavastusmeeskondade ja osatäitjate leidmine.

Ükskord hakkasime naisega Saksa maalt tulema, tahtsime kiiresti koju saada, ta oli 870 km järjest tagaistmel, tegime vaid paar-kolm tanklapeatust. Üksi olen ööpäeva jooksul sõitnud 1600 km.

Pikal teekonnal hakkavad mõtted jooksma. Kuna kiivrid on *bluetooth*’i abil ühenduses, saame naisega omavahel vestelda. Need on väga pikad vestlused, mis me

MADIS JÜRGEN
madis@ekspress.ee

nõudlik, võimeline tubli hommikusöögiga õhtuni välja vedama. Ma tean, see on ebatervislik, ka vett joon ma vähem, kui peaks, aga peatusi tuleb seetõttu harvemini.

Muidugi otsime meeleolukaid kohti peatumiseks ja lõunatamiseks, aga teinekord on ka tanklaburgerist palju rõõmu.

IDEAALNE REIS KOOSNEB sõidu- ja puhkusepäevadest, viibides paar päeva ühes kohas. Sajuga pigem sõidame, sest vihmaga niikuinii muud teha ei ole.

Vihmariietega ükski tilk krae vahele ei poe. Märg tee pole iseenesest probleem, alles siis, kui tee “ujuma” hakkab, on tark mõne silla all oodata, kuni suurem sadu leebub.

Kahekesi sõites puudub otsene vajadus ööbimiskohtade planeerimiseks, nii on rohkem vabadust. Mõni *bed & breakfast* ikka kuskil tee peale jääb

Ma ütlen ausalt – kuidas nad kõik on võimelised oma egod nädalaks alla suruma ja midagi karjakaupa koos tegema, on minu jaoks siiani paras mõistatus.

Alguses võib ju mõnele tunduda, et just tema on see kõige tähtsam, aga kui näeb, et ümberringi on kõik samasugused, keegi ei hakka silmi suureks ajama, et oi, sa olid eile uudistes või ma olen sind kuskil näinud, siis kõik rahunevad, tekib põnev ja võrdne kooslus. Hästi sõbralik, üksteist julgustav ja toetav seltskond.

Kui on koos suur kamp, peavad reeglid paigas olema. Kui starti asud, siis alati täis paagi ja tühja põiega. Kui bensiinijaamas ollakse, siis tangivad kõik. Kui keegi tõesti täiesti ära väsib või lihtsalt kopp ette tuleb, antakse sellest märku ja teeme peatuse.

Naljakas, aga ikka saab kellelgi pika reisi jooksul paak korra tühjaks või keegi avastab, et rehv on nii kulunud, et riie paistab, ja siis tuleb abi otsida. Ahvenamaa reisil jooksis **Ago Andersoni** Suzukil mootorkokku, õnneks sai Marienhamnist otse laevaga koju.

Igal suvel saab Kultuurse Moto-bande sponsorite abiga korda mingi kultuuriobjekt (3000–4000 euro ulatuses). Tänavu toetasime Võru kõige vanema ukse restaureerimist – see asub Võru Katariina kiriku tagaküljel. Läänud aastal lasksime kõik Tohiase majamuseumi üheksa akent

nihverdad, venitad lihaseid, vahetad asendit - nimetan seda "kohtvõimlemiseks". Külmema ilmaga on sadulas isegi kükke tehtud!

Mul on Briti ratas Triumph Tiger Explorer, üsna raske ja suur, 100 kilovatti ja 1200 kuubikut, kolm silindrit reas, aga teeb täiesti meeldivat ja tagasihoidlikku häält. See on pikkade otste jaoks otsekui loodud, 600 kilomeetrit päevas möödub märkamatu, edasi läheb veidi "spordiks".

Peatusi tehakse tavaliselt iga 150-200 kilomeetri järel, otsekui sõidaksid Pärnusse või Narva. Niimoodi, lähemaid sihtpunkte seades on kuidagi mõnusam.

Aga kui tahad kusagile kaugemale jõuda, pead kannatama pikemaid päevi ja harvemaid peatusi.

va repertuaari, lavastusmeeskondade ja osatäitjate leidmine.

Ükskord hakkasime naisega Saksamaalt tulema, tahtsime kiiresti koju saada, ta oli 870 km järjest tagaistmel, tegime vaid paar-kolm tanklapeatust. Üksi olen ööpäeva jooksul sõitnud 1600 km.

Pikal teekonnal hakkavad mõtted jooksma. Kuna kiivrid on *bluetooth*'i abil ühenduses, saame naisega omavahel vestelda. Need on väga pikad vestlused, mis me sõidu ajal maha peame, mõnikord kümme tundi järjest.

Hääld kostab nagu telefonis ja need on nagu elu pikimad telefonivestlused. Ilma naljata.

Söögi poolest olen ma vähe-

päeva ühes kohas. Sajuga pigem söidame, sest vihmaga niikuinii muud teha ei ole.

Vihmarietega ükski tilk krae vahele ei poe. Märg tee pole iseenesest probleem, alles siis, kui tee "ujuma" hakkab, on tark mõne silla all oodata, kuni suurem sadu leebub.

Kahekesi sõites puudub otsene vajadus ööbimiskohtade planeerimiseks, nii on rohkem vabadust. Mõni *bed & breakfast* ikka kuskil tee peale jääb.

Kõige keerulisem on väikese seltskonnaga sõita, kahe-kolme ratta peal hakkavadki kõikvõimalikud demokraatiamängud peale, üks tahab kohvi, teine paremale keerata.

Eraldi teema on igasuvised Kultuurse Motobande reisid, mida korraldab Kuningas Arthuri Fond. Nendel matkadel on motikasadulas kolmkümmend kultuurisuurust - **Tõnu Kark, Jaagup Kreem, Tiit Sukk** ja paljud teised.

kulunud, et riie paistab, ja siis tuleb abi otsida. Ahvenamaa reisil jooksis **Ago Andersoni** Suzukil mootor kokku, õnneks sai Marienhamnist otse laevaga koju.

Igal suvel saab Kultuurse Motobande sponsorite abiga korda mingi kultuuriobjekt (3000-4000 euro ulatuses). Tänavu toetasime Võru kõige varem ukse restaureerimist - see asub Võru Katariina kiriku tagaküljel. Läänud aastal lasksime kõik Toobiase majamuuseumi üheksa akent korda teha. Varem oleme restaureerinud Tuglase-Underi muuseumi kunstikogu maale, Peterburi Jaani kiriku raudväravaid ja ostnud kollektsionääridelt tagasi Gustav Ernesaksale kuulunud isiklikke esemeid, mis vahepeal kahetsusväärset rändama läksid.

Püüame leida objekte, mis oleksid olulised võimalikult paljude jaoks.

Uni? Mootorratta seljas?

Ma ei ole küll kunagi tundnud, et ma mootorratta seljas magama jääks. Ei. Mootorratta seljas pole vist võimalik, et uni peale tuleb.

Ja ühte asja tahaks ma veel öelda - ma pole tsiklihull. Ma olen normaalne inimene, kellele lihtsalt meeldib tsiklisõit."

FOTO ERAKOGU

ELU ÜHES PÄEVAS

...on rubriik, milles huvitavad tegelased räägivad, kuidas näeb välja nende päev